

Viure deliberadament

Walden Henry David Thoreau va confessar que havia anat a viure al bosc en solitari perquè “volia viure deliberadament, per no descobrir, a l’hora de la mort, que, en definitiva, no havia viscut”. El vitalisme thoreauvià ens serveix perfectament per aproximar-nos a l’obra literària de Vicenç Villatoro. De fet, l’amplitud de la producció de l’autor—novel·les, dietaris, assaigs, poemaris i articles—correspon a l’obsessió de viure de manera intensa i conscient per deixar-ne constància artística. Villatoro no es vol perdre res.

Ara mateix ens acaba de fer conèixer *Llibre d’actes* (1998-1999), un extens, dens i àgil volum de dietari, que Editorial Base ha tingut la bona pensada de publicar en una nova col·lecció narrativa que s’acaba d’estrenar. No és cap insensatesa recollir aquest dietari entre obres de narratives ja que *Llibre d’actes* té una clara voluntat literària i també té molts vincles amb el món de la novel·la: una estructura general que ressegueix el relat del pas de l’autor per la Direcció General de Promoció Cultural; un ritme marcadament narratiu en el desplegament de les anotacions que constitueixen el text; un argument de fons que posa al descobert la dramàtica disjuntiva vital entre el compromís de servei públic i el desig pregon d’assoliment de la llibertat individual; un esforç descriptiu per dibuixar i evocar personatges, escenaris, ambients i el pas del temps; un punt de vista que hàbilment oscil·la entre personalisme del jo i l’impersonalisme de qui observa la realitat

des de la distància calculada...

Paral·lelament, *Llibre d’actes* és moltes altres coses. Un excel·lent dietari que malda per retenir la força trepidant del present sense deixar d’oferir-nos un autoretrat de l’autor en la seva decidida lluita per acordar vida i obra. Un document històric, analític i crític de primer ordre sobre uns anys crucials de la vida política del país. Una crònica frenètica de la marxa de la vida cultural dia a dia, des de la ca-

pital i el territori. Un assaig intermitent que apunta cap a una teoria cultural general. Un quadern de treball d’autor que aplega apunts de lectura, experiències estètiques significatives i notes autoreferencials de la creació i la recepció de la seva obra.

A partir d’*A l’inrevés* (1989), *L’ofici de mirar* (1998), *Dietari* (2007) i ara *Llibre d’actes* Vicenç Villatoro està generant una obra dietarística fonamental. *

Vicenç Villatoro
ha cultivat gairebé
tots els gèneres
literaris
ROBERT RAMOS

LLIBRE D’ACTES
(1998-1999)
Vicenç Villatoro
Editorial: Base
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 466
Preu: 22 euros

NARRATIVA LLUÍS LLORT

Com flors seques, però ben vives

Si els records es poguessin conservar com flors seques, entre les pàgines d’un llibre, aquests fragments de prosa poètica que ens ofereix Sònia Moll a *Creixen malgrat tot les tulipes* en serien una bona mostra. Situacions tot just esbossades que, sumades, permeten reconstruir una història més àmplia, amb molts claroscurs i a cops de bellesa.

Records impossibles, com els d’un nadó que ens parla des de la coberta d’un vaixell que el porta a Xile. Altres de dolorosos, com el d’un abusador amagat al galliner. Altres d’emotius, com el del pare de la narradora, sempre enfeinat, que els diumenges talla les unghes dels seus molts fills un per un per oferir un breu espai d’atenció paternal indi-

vidualitzada. I així també sabem d’una mare xilena, de germans i, sobretot, de l’alteritat agradable i indestructible del germà bessó, que anomena Tonino Batiscafo. I també sabem de gatets d’ulls blaus, i d’estades a Anglaterra, i d’impulsos lèsbics i pastissos de cendra, i d’estranyesa, enyor, por i dolor per la mort, de l’àvia, i de més viatges, i d’adéus, i de fòbies i filies i deliris, i de l’asma, símbol de l’asfíxia vital que no impedeix repartir alguns petons de pastanaga.

Amb una clara base poètica

Nascuda a Barcelona el 1974, Sònia Moll és filòloga i fa de correctora, traductora, professora, editora... Ha publicat poemes en revistes i llibres col·lectius, com ara *Nou de set*

(2011), una antologia a cura de Susanna Rarfart, i va guanyar el premi Sant Celoni de poesia amb *Non si male nunc* (Viena, 2008).

Creixen malgrat tot les tulipes (premi de narrativa curta 25 d’Abril de Vila de Benissa) són 75 retalls de memòria o de ficcions íntimes, 75 fragments que en general no passen d’un full de llargada, repartits en tres blocs: *Petons de pastanaga*, *El cos que he estimat aquesta nit* i *Tots els camins de l’aigua*.

Sònia Moll demostra que amb poca lletra es pot expressar molt i evocar encara més, i que les frases maques ho són realment si no es limiten a embolcallar la buidor, si estan al servei del que es vol explicar. No seria mala idea arrencar els fulls d’aquest llibre i conservar-los entre flors. *

CREIXEN MALGRAT
TOT LES TULIPES
Sònia Moll
Gamboa
Premi 25 d’Abril,
Vila de Benissa
Editorial: Viena
(Barcelona, 2013)
Pàgines: 115
Preu: 14,50